

pravidel platí zásada pravdy materiální, pak byl povinen, když jako pomůcky k zjištění ceny použil zmíněné smlouvy, zkoumati pravý smysl její, tedy zkoumati, jaká zcizovací cena podle skutečné vůle stran, jak se z celého obsahu smlouvy jeví, byla tehdy sjednána. Poněvadž žal. úřad, vycházející z nesprávného právního názoru o následcích opožděného podání přiznání, tak neučinil, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.022.

Samospráva obecní. — Řízení správní: * Obecní (obvodní) notář je v základě § 19 zák. č. 243/1922 Sb. legitimován odvolati se z instančního rozhodnutí obecního zastupitelstva ve věci obecní dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

(Nález ze dne 25. ledna 1934 č. 1778.)

Věc: Alois B. v T. proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l spoluprodal nemovitost smlouvou ze 6. března 1930. Po provedeném řízení byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí, při čemž uznány náklady podle § 8 dávk. pravidel částkou 2.500 Kč, ač požadovány částkou 25.000 Kč. Na odvolání st-le zrušilo obecní zastupitelstvo v T. platební rozkaz a nařídilo nové řízení, aby st-li byla dána možnost dokázati dotyčné náklady. Proti tomu se odvolal hlavní notářský tajemník, okr. úřad odvolání vyhověl a napadnuté rozhodnutí na základě § 83 vl. nař. č. 8/28 z úřední moci zrušil vzhledem k nastalé preklusi st-le podle § 16 dávk. pravidel, ježto st-l dalších nákladů neprokázal.

Žal. úřad nař. rozhodnutím odvolání podané st-lem zamítl v podstatě z důvodů rozhodnutí okr. úřadu, vzhledem k preklusi nastalé podle § 16 odst. 2, když st-l ani v přiznání ani během vyměřovacího řízení o dalších nákladech důkazů nenavrhł.

O stížnosti na soud podané uvážil nss:

Stížnost namítá především v podstatě, že obecní zastupitelstvo jest ve věci předpisu dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí autonomní, a že tedy okr. úřad resp. zem. úřad, když obecní zastupitelstvo z dobrých důvodů na základě své znalosti poměrů platební rozkaz zrušilo a nařídilo nové pokračování, nebyl oprávněn rozhodnutí obecního zastupitelstva rušiti.

Názor ten není správný.

Obecnímu zastupitelstvu přísluší podle § 19 dávk. prav. rozhodovati v II. stolici o předpisu dávky. Vydávajíc takové rozhodnutí nefunguje obecní zastupitelstvo jako adm. orgán hospodářské správy obecní, nýbrž vydává judikátní výrok o dávkové povinnosti strany a jejím rozsahu, vázaný dávkovými pravidly. Tento výrok podléhá podle cit. předpisu dalšímu oprávněnému prostředku a instanční kontrole okr. a zem. úřadu, které

jsou oprávněny k odvolání legitimované strany rozhodnutí obecního zastupitelstva v mezích odvolání přezkoumati a rozhodnutí toto zrušiti, event. změnit.

Okr. úřad zrušil rozhodnutí obecního zastupitelstva jak se praví »z úřední moci na základě § 83 vl. nař. č. 8/28.« K takovému zákroku oficiosnímu by ovšem oprávněn nebyl (srov. Boh. A 10475/33). Než okr. úřad označuje svoje rozhodnutí zároveň jako rozhodnutí vydané o odvolání hlavního notářského tajemníka, tedy jako rozhodnutí instanční, a k tomuto odvolání usnesení obecního zastupitelstva ruší. Poněvadž § 19 zák. č. 243/22 přiznává notáři docela všeobecně právo odvolati se proti opatřením a rozhodnutím obce a jejích orgánů, dlužno notáře obecního (obvodního) pokládati za legitimována odvolati se i z rozhodnutí obecního zastupitelstva ve věcech předpisu dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí. To stížnost ostatně ani nepopírá. Bylo-li však proti usnesení obecního zastupitelstva podáno legitimovanou stranou odvolání, byl okr. úřad nejen oprávněn, ale i povinen k odvolání tomu usnesení obecního zastupitelstva meritorně přezkoumati.

Jest tedy otázka jen, zda výrok okr. úřadu, resp. zem. úřadu jest věcně správný. — — —

Č. 11.023.

Domovské právo (Slovensko): * Desetiletá lhůta pro vydržení domovského práva na Slov. podle § 2 zák. č. 222/1896 ř. z. a § 13 odst. 2 zák. č. 236/1920 Sb. nepočíná teprve dnem účinnosti posléze cit. zák.

(Nález ze dne 27. ledna 1934 č. 1564.)

V ě c: Město Z. proti zemskému úřadu v Bratislavě o domovskou příslušnost.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Město T. žádalo podáním z 18. září 1930 stěžující si obec o přijetí do domovského svazku Juraje E. důsledkem 10letého jeho pobytu v této obci. Když stěžující si obec přijetí to odmítla, obrátilo se město T. na okr. úřad ve Zlatých Moravcích, který výměrem z 20. února 1931 žádosti města T. nevyhověl. K odvolání tohoto města zrušil zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím výše uvedený výměr okr. úřadu a vyslovil, že Juraj E. nabyt nárok podle § 2 zák. č. 222/1896 ř. z. na přijetí do domovského svazku obce Z., poněvadž Juraj E. bydlí dobrovolně a nepřetržitě v obci Z. od 1. listopadu 1909 a před r. 1929 nepřipadl na obtíž trvalému veřejnému zaopatření chudinskému.

Do rozhodnutí toho podána jest stížnost, o níž uvážil nss toto: — —

Stížnost namítá nezákonnost, kterou spatřuje v tom, že 10letá lhůta může se prý počítati teprve od vyhlášení úst. zák. č. 236/20, a od této doby až do 1. ledna 1929, kdy žadatel počal požívat starobní podporu, 10 roků ještě neuplynulo. Tato námitka není důvodná.

Podle § 13 2. odst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. platí pro povinnost obcí přijímat do svazku obecního na býv. území uherském usta-